

МИЛАН М. ОБРЕНОВИЋ IV.

по милости божијој и вољи народа,

КЕЊАВ СРПСКИ.

ПРОГЛАШАВАМО И ОБЈАВЉУЈЕМО СВИМА И СВАКОМЕ, ДА ЈЕ НАРОДНА
СВЕНЕТНА РЕШИЛА, И ДА СМО НИ ПОТВРДИЛИ И ПОТВЕРЂУЈЕМО:

ЗАКОН

о изменама и допунама у закону о устројству ђумрука од
12. Децембра 1863. године (збор. XVI. стр. 113).

§ 17. замењује се овим:

Нађе ли се, да је декларанат у својој декларацији што утајио, или неистинито и на штету државне касе пријавио, казниће се, како закон за то у којој врти експедиције одређује, па онда ће му се издати тескера, у којој ће се назначити, колико је од њега и на шта у име казни наплаћено.

§ 91. замењује се овим:

Али ако би се ђумруку потказало, или би он са разлогом посумњати могао, да који путник има поред себе ствари, које би хтео да пренесе кришом, те да на њих не плати прописану ђумручину и регални данак или трошарину, онда ће се такав путник визитирати у канцеларији ђумрука, у присуству једног контролора, ревизора или ма ког ђумручког

званичника, а по потреби и другог ког лица, које би ђумрук одредио.

Женска лица могу се само женскињем визитирати, и то ако се каква особита разлога за подозрење има.

Прикривене ствари, које би се ухватиле, одузеће се и с њима ће се даље поступити по § 111.

§ 92. замењује се овим:

Ако путник сам не покаже, да у своме пртљагу носи ствари, на које се плаћа ђумручина, или и регални данак и трошарина, казниће се по пропису првога одељка § 110.

§ 98. замењује се овим:

Узгредне таксе јесу: тескерина, такса за декларацију, стоварина, чуварина, пошевина, кантарина, оловина, оборина, каалдрмина, скеларина и возарина.

§ 101. с његовом заменом од 20.

Септембра 1871. год. (Зб. XXIV.

стр. 4) замењује се овим:

Стоварина и чуварина плаћа се на еспапе, који би на ђумручком стоваришту или у ђумручком магацину остали дуже од десет дана. За првих десет дана, рачунају ту и дан, кад је еспап примљен и дан, кад је издан, не плаћа се у име стоварине и чуварине ништа; а после тога плаћа се у ово име сваки дан по пет пара динарских на 100 килограма.

На гас, палидрвца и друга палила, ђезап, ви-триола и све друге лако запаљиве ствари наплаћиваће се у име стоварине и чуварине после првих пет дана по десет пара динарских на 100 килограма на дан.

На грађу, дуге, дрва за огрев, песак, даске, прости непрерађени камен, земљу, циглу, црци, Ђерамиду, наплаћиваће се после првих десет дана на кубични метар по 20 пара динарских на дан.

У наплаћивању стоварине и чуварине време краће од једног дана рачуна се у цео дан.

§§ 102. и 103. са изменом од 20.
Септембра 1871. (Зб. XXIV. стр. 4.)
укидају се.

§ 110. замењује се овим:

Ко у декларацији својој при увозу или извозу утаји или неистинито пријави еснап оглашени безусловно за увоз или извоз, платиће за казну четири пута онолико ђумручине, или и четири пута онолико трошарине и регалног данка, колико би имао да плати на прикривену каквоћу еснапа, кад би је истинито пријавио био, или колико би поред редовне пријаве имао да плати на онај део еснапа, који би се прегледом од стране ђумрука преко пријављене количине као прикривен нашао.

Ко би у декларацији својој при увозу или извозу утајно и неистинито пријавио еснап оглашени условно за увоз или извоз, т. ј. на повратак или прераду, или на спекулацију или на смешташте, храну на

млевене, стоку на израну, томе ће се у име казни наплатити четири пута онолико ђумручине, или и четири пута онолико трошарине и регалног данка, колико би изнела разлика између таксе, која би припала на пријављену количину или каквоћу еснапа, и таксе, која би припала на еснап, што би се ђумручким прегледом нашао, на било, да је тога еснапа пријављено више или боље каквоће, или мање и лошије каквоће.

Разлика у такси, коју би декларанат имао платити, кад пријави мању количину или лошију каквоћу еснапа, рачуна се и при условној и при безусловној експедицији: кад се еснап уноси у земљу према увозној, а кад се носи изван земље према извозној ђумручкој тарифи.

Разлика у такси, коју би декларанат имао платити, кад при условној експедицији покаже већу количину или бољу каквоћу еснапа, рачуна се обратно, т. ј. кад се еснап уноси у земљу према извозној, а кад се износи изван земље према увозној ђумручкој тарифи.

Разуме се по себи, да нема места никаквој казни, ако би ко при условној експедицији пријавио већу или бољу каквоћу оног еснапа, који при своје повратку не би подлежао наплати ни ђумручине ни регалног данка ни трошарине.

Ако господар еснапа не би хтео да плати казну прописану § 110., ова ће се наплатити јавном продајом еснапа утајаног или неистинито пријављеног. Ако би што преко те казни претекло, вратиће се

господару еснапа. Овај ће се позвати, да своје новце прили. Не дође ли он на овај позив за годину дана, рачунаћи то од дана позива, онда губи право на новце и ови ће тада припасти државној благајни.

Ово опредељење важи и за остале казне, које овај закон одређује, изузимајући казну за кријумчање робе, о чему постоје особени прописи.

§ 111. с његовим допунама од 26. Новембра 1865. год. (Зб. XVIII. стр. 173) и од 14. Децембра 1867. год. (Зб. XX. стр. 38) замењује се овим:

Ко би крадом у Србију унео или из ове изнео какав еснап или производ, на који се плаћа ђумручина, или и регални данак и трошарина, па би се у том ухватио, казниће се одузимањем свију кријумчаних ствари, као и средстава, којима је кријумчање учинио, као што су: кола, коњи, чамци, лађе и сав прибор, који уз њих иде, и т. д. Овако одузете ствари продаће се јавно лицитацијом, па ће се новци, који се отуд добију, употребити као што је наређено § 119.

§ 112. укида се.

§ 113. замењује се овим:

Ако би се за кријумчање дознало тек пошто би укријумчани еснап у руке другог прешао, еснап ће се одузети од купца, ако се овај не буде намирио с кријумчаром, па онда ће се с њиме поступити по § 111. Ако ли се кријумчар с купцем већ намирио, онда ће се онај осудити да плати колико

износи целокупна вредност еснапа и ова ће се осуда послати полицијској власти на извршење.

Но ако би се купац с кријумчаром био најпре договорно, или би се доказало, да је он знао, да је еснап тајно пренет, онда ће се од њега укријумчани еснап одузети, па јавно продати, и новци који се за њега добију по § 111. употребити.

§ 119. с његовом допуном од 26. Новембра 1865. (Зб. XVIII. стр. 173) замењује се овим:

Ко поткаже, па се по томе доиста и открије, да је какав еснап при експедицији утајан или неисправно пријављен на штету државне благајне, па да то прегледом од дотичних чиновника није откривено, добиће у име награде половину оне казни, која се за тако потказану утају или неисправност буде наплатила по овоме закону.

Од ове награде изузимају се само ђумручки чиновници и практиканти.

Ко поткаже или ухвати какво кријумчање еснапа, добиће награду, па ма у каквом се положају или служби он находио. Награда ова одредиће се овако:

1. Ако је ко потказао кријумчање, па се ово помоћу власти ухватило, онда ће се од новаца, који се по § 111. за кријумчани еснап добију, једна четвртина дати потказачу, друга четвртина поделиће се на оне, који су у хватању еснапа суделовали, а половина припаће државној благајни.

2. Ако је оно лице, које је кријумчање потказало, кријумчање ствари само без помоћи власти похватао, или ако је ко и без потказивања кријумчане ствари похватао и ђумруку предао, онда ће се од новца, који се отуда по § 111 добију, половина дати ономе, који је кријумчане ствари похватао, а половина ће припасти државној благајни.

§ 120. замењује се овим:

Коме ђумручки званичници и служитељи на захтевање или по потреби, а свакојачко по дозволи или наредби ђумрука, врше експедицију еспана, или воде надзор при утоваривању, стоваривању или преносу еспана, или на какав други посао раде на местима изван ђумрука, ако су ова места удаљена више од четврт а мање од једног сахата, дужан је дати овим ђумручким званичницима и служитељима пристојан подвоз у природи или у новцу, најмање за један сахат; а ако су места удаљена један или више сахата од ђумрука, онда и попутину, — обоје по закону од 20. Августа 1863. г. (Зб. XVI. стр. 46).

У првом случају попутина се плаћа само ако би посао на месту трајао више од по дана.

На местима, која су удаљена од ђумрука мање од четврт сахата, не плаћа се ни попутина ни подвоз.

За вршење експедиција и других послова ноћу, мимо времена одређеног за редовну ђумручку радњу, на било то код ђумрука или ван ђумрука, платиће се у име награде за сваку ноћ, на ма колико експе-

диција које ноћи трајала, указним званичницима по 5 динара, а неуказним званичницима и служитељима по 2½ динара.

Кад би више њих на једном месту и у једно време еспане експедовали, они ће сви заједнички само једну награду за подвоз и попутину дати, а неће сваки посебно накнаду давати.

§ 121. замењује се овако:

Еспани, који се из једног места Србије у друго преносе Дунавом, Савом и Дрином, подлеже само ђумручком надзору и ђумручкој експедицији, а на њих се не плаћају никакве таксе осим узгредних, у колико би ове сама експедиција изискивала.

За злоупотребе, које би се учиниле са еспанима уз пут или на самоме ђумруку, казни се онако исто, као што се казни и за злоупотребе с увозним и извозним еспанима. О овоме као и о начину експедиције и надзора над еспанима, прописаше ближа одређења министар финансије.

Овим изменама укидају се:

Шеста тачка закона о регалном данку на со, од 2. Јуна 1864. године (Зб. XVII. стр. 259);

Трећа тачка закона о трошарини од 18. Јануара 1869. год. (Зб. XVII. стр. 15.); и

Сва друга законска наређења, која су овим изменама и допунама противна.

Закон овај важи од дана, кад га Књаз потпише.

Препоручујемо нашем министру финансије, да овај закон обнародује и о извршењу се његовом старом властима пак заповедамо, да по њему поступају а свима и свакоме, да му се покоравају.

10. Јануара 1879.

у Нишу.

М. М. ОБРЕНОВИЋ с. р.

(М. П.)

*Видео и ставио државни печат,
чувар државног печата,
министар правде,
Д. Матић с. р.*

*Председник министарског савета,
министар иностраних дела,*

Јов. Ристић с. р.

Министар унутрашњих дела,

Рад. Милојевић с. р.

Министар правде,

Д. Матић с. р.

Министар грађевина,

Р. Алимпић с. р.

*Заступник министра просвете
и црквених дела,*

Министар правде,

Д. Матић с. р.

Министар финансије,

В. Јовановић с. р.

Министар војни,

почасни ађутант Његовог

Високог Степа Ђулаза,

генерал-штабни потпуковник,

Јов. Мишиковић с. р.

МИЛАН М. ОБРЕНОВИЋ IV.

по милости Божијој и вољи народа,

КЕЊАВ СРПСКИ.

ПРОГЛАШАВАМО И ОБЈАВЉУЈЕМО СВИМА И СВАКОМЕ, ДА ЈЕ НАРОДНА СКУПШТИНА РЕШИЛА, И ДА СМО МИ ПОТВРДИЛИ И ПОТВРЂУЈЕМО:

ЗАКОН

о дипломатским заступништвима и о консулатима српским у иностранству.

Члан I.

Дипломатска заступништва Србије у иностранству постоје: у Бечу, Букурешту и Цариграду, а заводе се још у Атини, Берлину Лондону, Паризу, Петрограду, Риму, Цетињу и у Бугарској.

Члан II.

Један исти заступник може, у исто време, бити акредитован код више дворова.

Члан III.

Дипломатски заступници, као што је одређено највишим решењем од 28 Октобра пр. год., деле се на три врсте.

Прва се састоји из изванредних посланика и пуномоћних министара (Envoyés Extraordinaires et Ministres Plénipotentiaires); друга из министара резиде-